

Arrest

nr. 200 230 van 23 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Mandeville 60
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 4 april 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2011 ondertekent de verzoekende partij een aankomstverklaring te Leuven.

1.2. Op 4 april 2017 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf.

1.3. Op 4 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten

met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgende artikelen van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV zal later door de RVA opgesteld worden.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24/08/2015 dat hem betekend werd op 24/08/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV zal later door de RVA opgesteld worden.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24/08/2015 dat hem betekend werd op 24/08/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24/08/2015 dat hem betekend werd op 24/08/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24/08/2015 dat hem betekend werd op 24/08/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.4. Op 4 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen*2), tenzij hij*

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod/2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV zal later door de RVA opgesteld worden.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24/08/2015 dat hem betekend werd op 24/08/2015.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

1.5. Op 15 april 2017 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar de luchthaven Milaan Malpensa in Italië.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

3.2. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat de bijlage 13septies ten uitvoer werd gelegd en uit het rechtsverkeer is verdwenen, dat uit het administratief dossier immers blijkt dat de verzoekende partij met het vliegtuig vertrokken is naar Milaan op 15 april 2017, dat de verzoekende partij dan ook geen belang meer heeft bij het aanvechten van de bijlage 13septies.

Uit de lezing van het aangevoerde middel blijkt evenwel dat de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, steun vindt in de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat de verzoekende partij deze motivering betwist. In de mate de verzoekende partij aanvoert dat het inreisverbod geen steun kan vinden in de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat deze onwettig zouden zijn, behoudt de verzoekende partij het belang bij haar beroep. Het onderzoek hiervan behoort tot de grond van de zaak.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en het *“audi alteram partem”*, van het geheim van het onderzoek overeenkomstig artikel 57 van het Wetboek van Strafvordering en artikel 458 van het Strafwetboek, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 74/14, §3, 3° en 4° en 74/11, §1, tweede lid van de

vreemdelingenwet en artikel 7 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“7.3.1. La présomption d'innocence telle qu'énoncée à l'article 6.2. de la C.E.D.H.

9. La présomption d'innocence est un droit fondamental dont l'Etat belge est débiteur et qui est énoncé comme suit: « Toute personne accusée d'une infraction est présumée innocente jusqu'à ce que sa culpabilité ait été légalement établie » (art. 6§2 C.E.D.H.).

10. D'une part, la présomption d'innocence s'applique, dans le temps, dès l'accusation et jusqu'à ce qu'un jugement définitif intervienne à l'issue d'une procédure équitable menée par un tribunal indépendant, impartial et régi par la loi. Il est dès lors incontestable que le bénéfice de la présomption d'innocence doit être garanti dès le décernement d'un mandat d'arrêt, notification formelle des reproches faits à l'intéressé sur le plan pénal.

11. D'autre part, la présomption d'innocence s'impose, ratione personnae, non seulement à tout juge ou tribunal, mais également à toute autorité publique. Ainsi, dans l'arrêt du 10 février 1995, ALLENET DE RIBEMONT / France, n°15175/ 89, la grande chambre de la Cour E.D.H. a estimé que :

« A. Sur l'applicabilité de l'article 6 par. 2 (art. 6-2)

32. Le Gouvernement conteste en substance l'applicabilité de l'article 6 par. 2 (art. 6-2), en se fondant sur l'arrêt Minelli c. Suisse du 25 mars 1983 (série A no 62). D'après lui, une atteinte à la présomption d'innocence ne peut provenir que d'une autorité judiciaire et ne se révéler qu'à l'issue de la procédure en cas de condamnation si la motivation du juge permet de supposer que celui-ci considérerait a priori l'intéressé comme coupable.

33. La Commission admet que le principe de la présomption d'innocence constitue avant tout une garantie de caractère procédural en matière pénale, mais affirme que sa portée est plus étendue: il ne s'imposerait pas uniquement au juge pénal statuant sur le bien-fondé d'une accusation, mais aussi aux autres autorités.

34. La tâche de la Cour consiste à déterminer si la situation constatée en l'espèce a pu toucher au droit que l'article 6 par. 2 (art. 6-2) garantit au requérant (voir, mutatis mutandis, l'arrêt Sekanina c. Autriche du 25 août 1993, série A no 266-A, p. 13, par. 22).

35. La présomption d'innocence consacrée par le paragraphe 2 de l'article 6 (art. 6-2) figure parmi les éléments du procès pénal équitable exigé par le paragraphe 1 (art. 6-1) (voir notamment l'arrêt Deweer c. Belgique du 27 février 1980, série A no 35, p. 30, par. 56, et l'arrêt Minelli précité, p. 15, par. 27). Elle se trouve méconnue si une décision judiciaire concernant un prévenu reflète le sentiment qu'il est coupable, alors que sa culpabilité n'a pas été préalablement légalement établie. Il suffit, même en l'absence de constat formel, d'une motivation donnant à penser que le juge considère l'intéressé comme coupable (arrêt Minelli précité, p. 18, par. 37).

Le champ d'application de l'article 6 par. 2 (art. 6-2) ne se limite pourtant pas à l'hypothèse avancée par le Gouvernement. La Cour a en effet constaté une violation de cette disposition dans les affaires Minelli et Sekanina précitées alors que les juridictions nationales saisies avaient clôturé les poursuites pour cause de prescription dans la première et acquitté l'intéressé dans la seconde. Elle a de même admis son applicabilité dans d'autres affaires où les juridictions nationales n'étaient pas amenées à statuer sur la culpabilité (arrêts Adolf c. Autriche du 26 mars 1982, série A no 49, et Lutz, Englert et Nölkenbockhoff c. Allemagne du 25 août 1987, série A nos 123-A, 123-B et 123-C).

Elle rappelle en outre que la Convention doit s'interpréter de façon à garantir des droits concrets et effectifs, et non théoriques et illusoire (voir, entre autres, les arrêts Artico c. Italie du 13 mai 1980, série A no 37, p. 16, par. 33, Soering c. Royaume-Uni du 7 juillet 1989, série A no 161, p. 34, par. 87, et Cruz Varas et autres c. Suède du 20 mars 1991, série A no 201, p. 36, par. 99). Cela vaut aussi pour le droit consacré par l'article 6 par. 2 (art. 6-2).

36. Or la Cour estime qu'une atteinte à la présomption d'innocence peut émaner non seulement d'un juge ou d'un tribunal mais aussi d'autres autorités publiques.

37. Lors de la conférence de presse du 29 décembre 1976 M. Allenet de Ribemont venait d'être arrêté par la police (paragraphe 9 ci-dessus). Bien qu'il ne se trouvât pas encore inculpé de complicité d'homicide volontaire (paragraphe 12 ci-dessus), son interpellation et sa garde à vue s'inscrivaient dans le cadre de l'information judiciaire ouverte quelques jours plus tôt par un juge d'instruction de Paris et lui conféraient la qualité d'"accusé" au sens de l'article 6 par. 2 (art. 6-2). Les deux hauts fonctionnaires de police étaient en l'occurrence chargés de conduire les investigations. Tenus en contrepoint de l'information judiciaire et appuyés par le ministre de l'Intérieur, leurs propos s'expliquent par l'existence de celle-ci et présentent un lien direct avec elle. L'article 6 par. 2 (art. 6-2) s'applique donc en l'espèce.»

12. Cette présomption d'innocence suppose encore qu'en cas d'acquiescement (ou de non-lieu dans le cadre de l'instruction), c'est-à-dire dans le cas où la personne précédemment accusée est blanchie de

tout soupçon, même au bénéfice du doute, la simple expression d'un soupçon émanant des débiteurs de l'obligation de respecter la présomption d'innocence équivaut à un viol de cette garantie fondamentale. La Cour E.D.H., dans son arrêt SEKANINA / Autriche du 25 août 1993, n°13126/87, §30, juge en effet que :

« De telles affirmations - non corroborées par l'arrêt d'acquiescement, ni par le compte rendu des délibérations du jury - laissent planer un doute tant sur l'innocence du requérant que sur le bien-fondé de la décision de la cour d'assises. Malgré l'existence d'un arrêt définitif d'acquiescement, les juridictions saisies de la demande d'indemnité se livrent à une appréciation de la culpabilité de M. Sekanina sur la base d'éléments du dossier de la cour d'assises. L'expression de soupçons sur l'innocence d'un accusé se conçoit tant que la clôture des poursuites pénales n'emporte pas décision sur le bien-fondé de l'accusation, mais on ne saurait s'appuyer à bon droit sur de tels soupçons après un acquiescement devenu définitif. Par conséquent, le raisonnement du tribunal régional et de la cour d'appel de Linz se révèle incompatible avec le respect de la présomption d'innocence. »

7.3.2. Le secret de l'instruction

13. L'article 57 du Code de Procédure Pénale prévoit que :

« §1. Sauf les exceptions prévues par la loi, l'instruction est secrète. Toute personne qui est appelée à prêter son concours professionnel à l'instruction est tenue au secret. Celui qui viole ce secret est puni des peines prévues à l'article 458 du Code pénal.

(...)

§4. L'avocat peut, lorsque l'intérêt de son client l'exige, communiquer des informations à la presse. Il veille au respect de la présomption d'innocence, des droits de la défense des inculpés, des victimes et des tiers, de la vie privée et de la dignité des personnes. Dans la mesure du possible, l'identité des personnes citées le dossier n'est pas communiquée. ».

14. L'article 458 du Code pénal prévoit les peines suivantes :

« Les médecins, chirurgiens, officiers de santé, pharmaciens, sages-femmes et toutes autres personnes dépositaires, par état ou par profession, des secrets qu'on leur confie, qui, hors le cas où ils sont appelés à rendre témoignage en justice (ou devant une commission d'enquête parlementaire) et celui où la loi les oblige à faire connaître ces secrets, les auront révélés, seront punis d'un emprisonnement de huit jours à six mois et d'une amende de cent euros à cinq cents euros. ».

Dès lors, dans le cadre d'une instruction ouverte à l'encontre d'une personne en séjour illégal, il n'est permis ni à l'avocat ni au ministère public de communiquer à la partie adverse les éléments à décharge d'un inculpé en séjour illégal, notamment dans la mesure où ces informations seraient susceptibles de porter atteinte aux droits de la défense d'autres inculpés.

7.3.3. Les droits de la défense et le principe général de droit audi alteram partem:

15. Le Conseil d'Etat a jugé, dans son arrêt n°212.226 du 24 mars 2011 que :

« Considérant que le principe général de droit "audi alteram partem" est un principe qui impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard; que l'autorité doit pour ce faire accorder à l'administré un délai suffisant; que, sauf les cas d'urgence avérée, il n'appartient pas au bourgmestre de préjuger de l'utilité des explications qui peuvent lui être données pour se dispenser d'entendre les intéressés, sous le prétexte qu'il est parfaitement informé de la situation; »

Les « mesures graves » sont celles notamment fondées sur le comportement de l'intéressé mais également celles qui retirent un avantage dont bénéficiait auparavant l'administré, ainsi que le précise le Conseil d'Etat dans son arrêt n°175.502 du 9 octobre 2007 ainsi rédigé :

« Considérant que la règle jurisprudentielle désignée par l'adage «audi alteram partem» impose d'entendre un administré avant de prendre à son égard une mesure grave consistant en la privation d'un droit ou d'un avantage dont il jouissait régulièrement, mais non avant de lui refuser un avantage dont il ne bénéficiait pas précédemment; (...) ».

16. Une interdiction d'entrée constitue une mesure grave, dans la mesure où en l'absence d'une telle mesure, une personne ressortissant d'un pays tiers aux Etats appliquant les accords Schengen bénéficie régulièrement de la possibilité de solliciter une autorisation de séjour, depuis son pays d'origine, par exemple sur base d'un permis de travail ou d'un regroupement familial, et que cette mesure vise à lui retirer le bénéfice de cette possibilité pendant une durée déterminée.

7.3.4. Le principe de motivation formelle et les principes généraux de prudence et du devoir de minutie, ainsi que l'obligation de la partie adverse de prendre en considération tous les éléments du dossier pour statuer.

17. La partie requérante estime que la décision de rejet adoptée par la partie adverse viole les dispositions visées au moyen dans la mesure où elle ne tient pas compte des éléments de fait et de droit pertinent en cette affaire.

18.1. Il y a lieu d'entendre par motivation adéquate, toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée³. Pour être adéquate, la motivation de l'acte doit être suffisante, claire, précise et concrète⁴. L'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision⁵.

Il est de jurisprudence constante que « si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé »⁶ Et encore que : « l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »⁷.

En outre, à défaut de cantonner la motivation d'un acte administratif tel que celui qui fait l'objet du présent recours dans un rôle purement décoratif, il est clair que la jurisprudence précitée doit s'entendre dans le sens où les motifs adoptés par la partie adverse doivent revêtir un caractère pertinent et adéquat, c'est-à-dire se rapporter aux faits de la cause.

A cet égard, la jurisprudence, constante, elle aussi, du Conseil d'Etat rappelle que « pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation

formelle des actes administratifs, tout acte administratif, au sens de l'article 1er de cette loi, doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision; (que) la motivation d'une décision doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » ;

(qu')une décision motivée par des affirmations non étayées par le dossier administratif n'est pas adéquatement motivée »⁸.

18.2. Il est, par ailleurs, tout aussi constant que « pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, recueillir les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier; que cette obligation découle du principe de prudence, appelé aussi "devoir de minutie" »⁹.

De même, le contrôle de la légalité d'un acte administratif implique notamment la « vérification de la réalité et de l'exactitude des faits invoqués par l'autorité administrative, le juge examinant si la décision s'appuie sur une motivation que n'entache aucune erreur manifeste d'appréciation ou de fait »¹⁰ et si l'autorité administrative « a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis »¹¹.

7.3.5. La réduction du délai pour quitter le territoire et la délivrance d'une interdiction d'entrée

19. L'article 74/14 § 3, 1° et 2° de la loi du 15 décembre 1980 permet, à certaines conditions, de réduire le délai dans lequel une personne en séjour illégal doit quitter le territoire. Il est libellé comme suit :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

.Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours.

Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. (...)

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;;

2° (...);

3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou;

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, ou;

5° (...).

6° (...).

*Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »
Une interdiction d'entrée peut être délivrée à la personne qui se voit délivrer un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 qui est rédigé comme suit :*

« §1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

(...)

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.»

Il en découle que la mesure d'interdiction d'entrée est automatique dans les cas où une précédente décision d'éloignement n'a pas été exécutée et où aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire, selon les termes de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980.

20. Selon les termes de l'article 74/14, la partie adverse a l'opportunité d'accorder un délai inférieur à sept jours ou de n'accorder aucun délai, en tenant compte des circonstances du cas d'espèce, dans les cas où la personne n'a pas obtempéré à un précédent ordre de quitter le territoire et dans les cas où la personne constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale.

Dès lors, les raisons pour lesquelles la partie adverse estime devoir priver de tout délai une personne en séjour illégal pour partir volontairement du territoire a une influence déterminante sur la prise d'une interdiction d'entrée qui constitue une mesure grave, de telle sorte que l'interdiction d'entrée est un corollaire de l'ordre de quitter le territoire.

21. De plus, l'alinéa 4 permet d'augmenter ce délai au-delà de cinq ans si l'étranger « constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ». La partie adverse qui souhaite faire application de cet alinéa ne bénéficie pas, ici, du loisir de spéculer sur la dangerosité de la personne en séjour irrégulier.

7.3.6. L'article 7 alinéa 1, 1° et 3°

22. L'article 7 alinéa 1 de la loi du 15 décembre 1980 est rédigé comme suit :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

(...)

8° si, s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet ;

(...)».

Il permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire à la personne considérée comme « travaillant au noir ».

7.3.7. L'article 13 de la CEDH.

23. L'article 13 de la C.E.D.H. impose à l'Etat belge de prévoir un recours effectif en cas de grief défendable tiré de la violation des deux garanties exposées ci-dessus. Cette obligation, si elle n'est pas exécutée par le législateur en ne prévoyant pas de caractère suspensif automatique du recours introduit à l'encontre d'une décision de rejet de demandes d'autorisations de séjour fondées sur les articles 3 et 8 de la C.E.D.H., impose néanmoins à la partie adverse de ne pas porter atteinte à l'effectivité du recours introduit en délivrant des ordres de quitter le territoire au requérant."

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting betreffende het vermoeden van onschuld zoals blijkt uit artikel 6.2 van het EVRM. Zij licht het toepassingsgebied in de tijd toe alsook meent zij dat het vermoeden van onschuld, *ratione personae*, zich opdringt niet enkel aan elke rechter of rechtbank maar evenzeer aan elke publieke overheid, waarbij zij verwijst naar en citeert uit een arrest Allenet de Ribemont/Frankrijk van 10 februari 1995 van de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zij vervolgt dat het vermoeden van onschuld veronderstelt dat in geval van vrijspraak (of niet vervolging in het kader van het onderzoek), dit wil zeggen in het geval waar de persoon die voordien beschuldigd werd gezuiverd is van elke verdenking, zelfs in geval van het voordeel van de twijfel, de eenvoudige uitdrukking van verdenking door zij die gehouden zijn het vermoeden van onschuld te respecteren, gelijkstaat aan een schending van dit fundamenteel beginsel. De verzoekende partij wijst op en citeert uit het arrest Sekanina/Oostenrijk van 25 augustus 1993 van het EHRM.

Vervolgens citeert de verzoekende partij de artikelen 57 van het Wetboek van Strafvordering en van artikel 458 van het Strafwetboek en meent dat bijgevolg, in het kader van een lopend onderzoek ten aanzien van een persoon in illegaal verblijf, het niet toegelaten is noch aan de advocaat, noch aan het openbaar ministerie om aan de verwerende partij elementen 'à décharge' van een beschuldigde in illegaal verblijf mee te delen, meer bepaald in de mate dat deze informatie mogelijks raakt aan de rechten van verdediging van andere beschuldigten.

Onder verwijzing naar arresten van de Raad van State, nr. 212.226 van 24 maart 2011 en nr. 175.502 van 9 oktober 2007, geeft de verzoekende partij een toelichting bij de rechten van verdediging en het algemeen rechtsbeginsel 'audi alteram partem'. Zij meent dat een inreisverbod een ernstige maatregel vormt in de mate dat, in afwezigheid van een dergelijke maatregel, een derdelander op regelmatige wijze geniet van de mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te vragen vanuit zijn land van herkomst, bijvoorbeeld op grond van een arbeidsvergunning of een gezinshereniging en dat deze maatregel beoogt hem het voordeel van deze mogelijkheid gedurende een bepaalde termijn te ontnemen.

De verzoekende partij gaat verder met een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na het citeren van artikel 74/14, §3, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, stelt zij dat hieruit volgt dat een inreisverbod automatisch volgt indien een vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en indien geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Zij vervolgt dat overeenkomstig artikel 74/14 de verwerende partij de mogelijkheid heeft om een termijn van minder dan zeven dagen of geen enkele termijn op te leggen, rekening houdende met de omstandigheden van het geval, in de gevallen waar een persoon geen gevolg heeft gegeven aan een vorig bevel om het grondgebied te verlaten en in het geval waar een persoon een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Zij meent dan ook dat de redenen waardoor de verwerende partij meent een persoon in illegaal verblijf geen termijn voor vrijwillig vertrek te moeten toekennen een doorslaggevende invloed heeft op het inreisverbod die een ernstige maatregel is, op die manier dat het inreisverbod een *accessorium* is van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien, zo meent de verzoekende partij, laat het vierde lid toe om de termijn te verhogen tot meer dan vijf jaar als de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij die toepassing wenst te maken van dit lid niet kan speculeren over het gevaar van de persoon in illegaal verblijf.

De verzoekende partij citeert nog artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de vreemdelingenwet en stelt dat dit de verwerende partij toelaat om een bevel om het grondgebied af te leveren aan de persoon die beschouwd wordt als zwartwerker. Daarnaast geeft de verzoekende partij nog een uiteenzetting over artikel 13 van het EVRM.

In een eerste onderdeel van haar grieven, gebaseerd op een schending van artikel 6 van het EVRM en het bestaan van een manifeste appreciatiefout, stelt de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten het vermoeden van onschuld schendt, alsook het inreisverbod. Zij wijst er op dat de verwerende partij gelooft te kunnen bevestigen met zekerheid, zoals vereist door artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij de inbreuk van zwartwerk heeft begaan en gelooft hieruit als gevolg te kunnen concluderen dat er actueel en effectief een ernstige bedreiging bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zij wijst er op dat het enkele element dat toelaat om dergelijke conclusies te trekken, zo blijkt uit de motivering, het bestaan van een proces-verbaal (hierna: PV) is dat eventueel zal worden opgesteld door de RVA, dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen enkele beslissing over schuld werd genomen in de zin van artikel 6 van het EVRM, zodat de verwerende partij gehouden was, als overheid die onderworpen was aan het respect voor het vermoeden van onschuld, aan het maken van een voorbehoud ten aanzien van de schuld van de verzoekende partij. Zij meent dat enkel kan afgeleid worden dat de verwerende partij, impliciet maar zeker, heeft geoordeeld dat de verzoekende partij de in een nog op te stellen PV – dat er misschien nooit komt – beoogde inbreuken heeft begaan en dat haar 'kwaliteit' als zwartwerker een afdoende element was om het oordelen dat zij mogelijks ernstig de openbare orde kan schaden. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het aldus niet nuttig geacht heeft om een beslissing over de schuld, wettelijk vastgesteld, af te wachten om zich uit te spreken over het ernstige en effectief gevaarlijk karakter voor de openbare orde, doch ook, minstens, dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan door te overwegen dat een eenvoudige interpellatie zonder opstellen van een proces-verbaal in het stadium van het onderzoek, afdoende was om dit karakter vast te stellen, terwijl er een mogelijkheid blijft dat geen strafrechtelijke vervolging geschiedt, of,

op niveau van het onderzoek, dat er een buitenvervolginstelling is, of op niveau ten gronde, een vrijspraak plaatsvindt, en dit des te meer daar zij alle feiten die haar worden tegengeworpen betwist en dat de verwerende partij geen enkel ander element heeft dat haar toelaat een redelijke beoordeling te ontwikkelen. Daarenboven, zo meent de verzoekende partij, heeft het inreisverbod een duurtijd van drie jaar, gedurende welke tijd, ondanks de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik dat de beslissing is genomen, het veruitwendigen van verdenking ten aanzien van haar mogelijk elke volgende aanvraag die aan de verwerende partij wordt voorgelegd, aantast. Zij wijst er op dat het EHRM verduidelijkt heeft dat voor een persoon die vrijspraak verkregen heeft, het respect voor het vermoeden van onschuld vereist dat zij niet langer het voorwerp uitmaakt van enige verdenking door gelijk welke overheid.

In een tweede onderdeel van haar grieven, wijst de verzoekende partij er op dat de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, in rechte en feite, gemotiveerd is door drie redenen, met name dat geen uitvoering werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij een eventueel gevaar is voor de openbare orde en dat er een risico is op onderduiken. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet schendt daar zij niet heeft vastgesteld dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, maar zich enkel beroept op de beoordeling dat zij kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Zij meent dat de vereiste om aan te tonen dat een verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde een hogere vereiste is dan het aantonen dat de verzoekende partij kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Zij meent dat door de voorwaarden van toepassing van de artikelen 74/14, §3, 3°; artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet door elkaar te halen, en zich te baseren op de bepalingen die het minst veeleisend zijn, de verwerende partij in gebreke blijft om zowel in rechte als in feite te rechtvaardigen dat de situatie wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet valt. Welnu, het element van een actuele en ernstige bedreiging van de openbare orde is, volgende de verzoekende partij, één van de belangrijkste en meest essentiële elementen van de beslissing om geen termijn toe te kennen, welke de gehele rechtvaardiging is van het opleggen van een inreisverbod en welke bovendien mogelijks de termijn hoger dan vijf jaar rechtvaardigt. De verzoekende partij meent dan ook dat de schending van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet raakt aan het gehele bevel om het grondgebied te verlaten, alsook aan het inreisverbod dat er een *accessorium* van is en gemotiveerd is op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Daarenboven wijst de verzoekende partij er op dat de verwerende partij in beide bestreden beslissingen, melding maakt van het feit dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015 niet werd uitgevoerd terwijl het blijkt uit de vliegtuigtickets, het paspoort en de Italiaanse verblijfstitel dat zij wel degelijk voormeld bevel heeft uitgevoerd daar zij naar Senegal is geweest tussen januari en maart 2017 en naar Italië in maart 2016, aldus na het bevel van 24 augustus 2015, zodat voormeld bevel werd uitgevoerd en uit het rechtsverkeer is verdwenen, waardoor het geen grond meer kan vormen voor een vermindering van de termijn om het grondgebied te verlaten of voor een inreisverbod als gevolg daarvan. Ten slotte wijst de verzoekende partij er op dat de verwerende partij perfect kennis had van haar verblijfplaats waar de ordediensten geweest zijn om haar persoonlijke spullen op te halen.

In een derde onderdeel van haar grieven betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing, waar niet gemotiveerd is over de essentiële elementen behalve over het bestaan van de afwezigheid van een arbeidskaart en het eventueel opstellen van een proces-verbaal dat een inbreuk vaststelt, de regels betreffende het geheim van het onderzoek schendt, zijnde enerzijds het recht van de verzoekende partij om gehoord te worden en anderzijds de verplichting voor de verwerende partij om bij de beoordeling alle elementen van de zaak in overweging te nemen, zonder een manifeste appreciatiefout te begaan, het zorgvuldigheidsbeginsel respecterend en zonder de beslissing te motiveren door vaststellingen die niet blijken uit het administratief dossier. De verzoekende partij wijst er op dat één van de essentiële elementen waarop het bevel om het grondgebied te verlaten, het inreisverbod als ook de duur van het inreisverbod steunt, rust op de eventuele ernstige bedreiging van de openbare orde door de verzoekende partij om reden van het eenvoudig afwezig zijn van een arbeidskaart en het eventueel opstellen van een proces-verbaal die een inbreuk vaststelt. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij, het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemend, niet redelijk kon overwegen dat een toekomstig opstellen van een PV bewijst dat de verzoekende partij de openbare orde schaadt of geacht kan worden deze te kunnen schaden en dit des te meer daar het geheel van feiten dat haar wordt tegengeworpen door haar betwist wordt, dat officieel geen enkel onderzoek werd geopend tegen haar en bijgevolg de eventuele elementen van het strafdossier haar onbekend blijven of nog niet bestaan, om reden van afwezigheid van een aanhoudingsmandaat of

aanklacht van het openbaar ministerie of in voorkomend geval om reden van het geheim karakter van het onderzoek. De verzoekende partij meent dat om alle gegevens van het administratief dossier in rekening te kunnen nemen en te voldoen aan het zorgvuldigheidsbeginsel, zij had moeten wachten tot een eventueel onderzoek werd geopend en in voorkomend geval, tot het ogenblik dat het geheim van het onderzoek werd opgeheven ten einde te beoordelen of zij een bedreiging vormt of zou kunnen vormen voor de openbare orde. Zij meent dat, behalve door schending van het geheim van het onderzoek, de verwerende partij niet voldoende elementen in handen kan hebben, voor het einde van het onderzoek, met het enkel beschikken over een proces-verbaal, om te bepalen of de verzoekende partij een gevaar vormt of kan vormen voor de openbare orde en dit op ernstige wijze. Voorts meent de verzoekende partij dat zij had dienen te genieten van het hoorrecht daar het element 'gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid' op een determinerende wijze voortvloeit uit de beoordeling van de omstandigheden die het ontnemen van elke termijn om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen en op die wijze, het inreisverbod alsook de duur van het inreisverbod, waar deze laatste een ernstige maatregel is die haar op absolute wijze verhindert het Schengengebied gedurende drie jaren binnen te komen. Op die manier wordt zij, gedurende het onderzoek, elke mogelijkheid ontnomen om haar grieven – dit wil zeggen alle elementen 'à décharge' die een eventueel geopend dossier voor het onderzoek zou bevatten – naar voren te brengen die toelaten te besluiten dat zij geen actueel of hypothetisch ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, op die manier dat de verwerende partij in de onmogelijkheid is om te oordelen op grond van alle elementen van de zaak. De verzoekende partij wijst er op dat zij, noch haar advocaat wensen het geheim van het onderzoek te schenden en zich bloot te stellen aan strafrechtelijke sancties.

In een vierde en laatste onderdeel van haar grieven, betwist de verzoekende partij de motieven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd. Zij wijst er op dat het bevel genomen is op grond van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet op grond van het feit dat zij niet beschikt over de bij artikel 2 van voornoemde wet vereiste documenten en een professionele activiteit heeft uitgeoefend zonder te beschikken over de vereiste machtiging. De verzoekende partij betoogt dat zij in het bezit is van een geldig paspoort en een langdurig verblijf in de Schengenzone toegekend door de Italiaanse autoriteiten. Zij meent dat zij de vereiste documenten bezit. Bovendien, zo wijst de verzoekende partij er op, heeft een persoon met een langdurig verblijf een recht op binnenkomst als hij een nationaal paspoort of een geldige identiteitskaart en/of een verblijfstitel van een langdurig ingezetene EU kan voorleggen, dat hij niet onderworpen is aan de visumplicht. Zij meent dat zij in deze context wel degelijk in het bezit was van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Betreffende de afwezigheid van een beroeps- of arbeidskaart, stelt de verzoekende partij, dat dit geen voorwaarde voor verblijf is en op zich geen bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen, des te meer gelet op de afwezigheid van een vastgestelde inbreuk.

4.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° én 8° van de vreemdelingenwet en omdat enerzijds zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten en anderzijds zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie en dat zij niet in het bezit is van een arbeidskaart of een beroepskaart, dat een PV later zal opgesteld worden door de RVA. Er wordt de verzoekende partij vervolgens geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, §3, 1°, 3° én 4° van de vreemdelingenwet, gelet op het risico op onderduiken, gelet op het feit dat zij een

gevaar voor de openbare orde is en daar zij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. In de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de redenen worden vermeld voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig(e) visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie en dat zij niet in het bezit is van een arbeidskaart of een beroepskaart, dat een PV later zal opgesteld worden door de RVA en dat gelet op het winstgevend karakter van de feiten, zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015 dat haar betekend werd op 24 augustus 2015, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, dat er geen termijn van één tot zeven dagen toegekend wordt nu zij, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig is vertrokken, waardoor kan worden verwacht dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten tot vrijwillig vertrekken, dat een dwangmaatregel proportioneel is, dat gelet op wat voorafgaat, geen termijn wordt toegekend.

De Raad stelt vast dat ook de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan respectievelijk dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In het bestreden inreisverbod wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft, dat zij geen arbeids- of beroepskaart bezit en dat een PV zal opgesteld worden door de RVA, dat kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, gelet op het winstgevend karakter van de feiten en dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015 dat haar werd betekend op 24 augustus 2015. Daarnaast wordt ook geduid waarom er een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd. De verwerende partij motiveert zo duidelijk dat *in casu* een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Wat dit laatste betreft wordt gewezen op het winstgevend karakter van de feiten waardoor de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij wijst op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde. Zij gaf aldus uitdrukkelijk aan dat het motief dat de verzoekende partij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden een rechtvaardiging vormt waarom wordt geopteerd voor een duur van drie jaar.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel en het bestreden inreisverbod inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4. De verzoekende partij wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”.

Het bestreden bevel steunt op twee motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste en ten achtste die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij aangaf dat zij niet beschikte over de vereiste binnenkomstdocumenten, is, nu deze is gericht tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief dat de verzoekende partij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, volstaat om het bestreden bevel te kunnen schragen.

De verzoekende partij betoogt dat de afwezigheid van een beroepskaart geen voorwaarde is voor verblijf en op zich geen bevel om het grondgebied te verlaten kan staven, te meer daar de inbreuk nog niet vastgesteld is. Vooreerst wijst de Raad er op dat uit artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de omstandigheid op zich dat de verzoekende partij *“een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging”* volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Het feit dat het beschikken over een beroepskaart geen voorwaarde is voor verblijf doet hieraan geen afbreuk. Waar de verzoekende partij meent dat de afwezigheid van een beroepskaart geen grond kan zijn voor het afleveren van een bevel, daar de inbreuk nog niet vastgesteld is, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de inbreuk niet zou zijn vastgesteld. Uit de stukken van het administratief dossier, met name het administratief verslag – zwartwerk van 4 april 2017, blijkt immers duidelijk dat door de politie van Aarschot een PV werd opgesteld met nr. LE.55.L7.001261/2017. Uit voornoemd administratief verslag, dat duidelijk de kwalificatie “zwartwerk” vermeldt, blijkt dat de verzoekende partij door de politie van Aarschot, tijdens een actie tezamen met de RVA, werd gecontroleerd aan boord van een voertuig voor tuinaannemingen en dat de werkgever tevens niet in regel bleek met de RVA. Uit het geheel van haar uiteenzetting van haar grieven blijkt dat de verzoekende partij de haar tegengeworpen feiten ontkent, doch zij beperkt zich tot het louter ontkennen, zonder de feitelijke vaststellingen of de daaruit afgeleide vaststelling van zwartwerk te weerleggen of te ontkrachten.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

4.5. Onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet wordt beslist om de verzoekende partij geen termijn van vrijwillig vertrek toe te kennen. De relevante bepalingen van deze wetsbepaling luiden als volgt:

“§ 1 De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2 [...]

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen steunt op artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet en eveneens op drie elementen die elk afzonderlijk het gebrek aan termijn kunnen schragen, met name het bestaan van een risico op onderduiken, het feit dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde en het feit dat de verzoekende partij niet binnen de haar toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede of derde motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De kritiek van de verzoekende partij op het feit dat de verwerende partij verwees naar het feit dat er een risico bestaat op onderduiken en naar het feit dat de verzoekende partij niet binnen de haar toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, is, nu deze gericht is tegen overtollige motieven, niet dienstig. Het motief betreffende het feit dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde volstaat om de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te schragen. De kritiek op voormeld motief wordt besproken in punt 4.8.

4.6. Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De beslissing om een inreisverbod op te leggen steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en eveneens op twee elementen die elk afzonderlijk het opleggen van een inreisverbod kunnen schragen, met name het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het louter feit dat een tweede motief niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden. De kritiek van de verzoekende partij op het motief dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015, is, nu deze gericht is tegen een overtollig motief, niet dienstig. Het motief betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek volstaat om het bestreden inreisverbod te schragen.

Uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij een inreisverbod dient op te leggen (*“gaat gepaard”*) indien zij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij als dusdanig niet betwist dat haar in de verwijderingsmaatregel van 4 april 2017 waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zoals blijkt in punten 4.2. tot en met 4.5. heeft de verzoekende partij geen gegronde grieven aangebracht die kunnen leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten waarbij vastgesteld moet worden dat de verzoekende partij er onder meer niet in slaagde de motieven betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, te weerleggen of ontkrachten. De verzoekende partij geeft verder als dusdanig niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door humanitaire omstandigheden in de zin van artikel 74/11, §2 van de vreemdelingenwet die konden rechtvaardigen dat de verwerende partij zich onthield van het opleggen van een inreisverbod.

4.7. Het bestreden inreisverbod bevat een afzonderlijke motivering waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De verwerende partij motiveert zo duidelijk dat *in casu* een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld illegaal in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Wat dit laatste betreft wordt gewezen op het winstgevend karakter van de feiten waardoor de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verwerende partij wijst op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde. zij gaf aldus uitdrukkelijk aan dat het motief dat de verzoekende partij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden een rechtvaardiging vormt waarom wordt geopteerd voor een duur van drie jaar.

De Raad wijst er verder nog op dat – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift – de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

4.8. De verzoekende partij betwist het motief betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in het bestreden bevel – en bijgevolg de motieven van het inreisverbod waarbij de motieven voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek worden herhaald – waar gesteld wordt dat zij een gevaar voor de openbare orde is en het motief betreffende de duur van het inreisverbod waarbij wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zij wijst onder meer op het vermoeden van onschuld.

4.8.1. De verzoekende partij meent dat het toepassen van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet niet gerechtvaardigd wordt door te oordelen dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, daar de vereiste aan te tonen dat zij een gevaar is voor de openbare orde een hogere vereiste is dan aan te tonen dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, zoals vereist door artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Vooreerst herhaalt de Raad dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, zodat de kritiek van de verzoekende partij ten aanzien van het bestreden inreisverbod niet dienstig is. Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk waarom zij meent dat de beoordeling dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet niet rechtvaardigt. Het komt de Raad niet foutief noch kennelijk onredelijk voor dat wanneer geoordeeld wordt dat een onderdaan van een derde land wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, welke bepaling stelt dat de beslissing tot verwijdering geen enkele termijn kan bepalen indien de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde. Immers zit een kans element vervat in zowel het woord ‘kunnen’ als het woord ‘gevaar’.

4.8.2. Voor deze beoordeling dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden is geen definitieve veroordeling nodig. In zoverre de verzoekende partij zich beroept op het vermoeden van onschuld – daar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geen PV werd opgesteld door de RVA en er nog geen enkele beslissing over schuld werd genomen in de zin van artikel 6 van het EVRM –, wordt gewezen op vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat het vermoeden van onschuld niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De verzoekende partij kan aldus niet dienstig verwijzen naar het feit dat er een mogelijkheid blijft dat geen strafrechtelijke vervolging geschiedt, of, op niveau van het onderzoek, dat er een buitenvervolginstelling is, of op niveau ten gronde, een vrijspraak plaatsvindt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden diende de verwerende partij aldus geen beslissing betreffende de schuld af te wachten om zich uit te spreken over het ernstige gevaar voor de openbare orde. Waar zij meent dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan door te overwegen dat een eenvoudige interpellatie zonder opstellen van een proces-verbaal in het stadium van het onderzoek, afdoende was om dit karakter vast te stellen, mist haar kritiek feitelijke grondslag, nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat een proces-verbaal werd opgesteld naar aanleiding van de feiten.

Het “*vermoeden van onschuld*” is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, §2 van het EVRM en heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De verwijzingen van de verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het “*vermoeden van onschuld*” een fundamenteel beginsel uit het strafrecht is. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op dit beginsel wat het thans bestreden bevel en het bestreden inreisverbod betreft, die geen maatregelen van strafrechtelijke aard doch administratieve rechtshandelingen zijn.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij gewerkt heeft zonder de daartoe vereiste machtiging, dat zij niet in het bezit is van een arbeids- of beroepskaart. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, met name in het administratief verslag zwartwerk van 4 april 2017. Hierin wordt gewezen op een proces-verbaal van de politiezone Aarschot, wordt het PV-nummer vermeld en wordt het voorwerp en de omstandigheden van aantreffen en de inhoud van dit stuk weergegeven, met name dat de verzoekende partij op heterdaad werd betrapt aan boord van een voertuig voor tuinaannemingen tijdens een controle-actie tezamen met de RVA, waarbij ook wordt verduidelijkt dat ook de werkgever werd geïdentificeerd en niet in regel bleek met de RVA. Ook uit de bij het administratief verslag – zwartwerk van 4 april 2017 gevoegde verklaring van de werkgever blijkt dat de verzoekende partij werkt voor de voornoemde werkgever sinds september 2016. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij lijkt te menen dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat zij de inbreuk van zwartwerk heeft begaan en dit als een afdoende element beschouwt om te oordelen dat zij mogelijks ernstig de openbare orde kan schaden, enkel op grond van een nog op te stellen PV. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen van de zaak de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Zij toont evenmin aan dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout beging of de beslissing niet afdoende motiveerde door vaststellingen die niet blijken uit het administratief dossier. De Raad herhaalt dat de vaststellingen dat de verzoekende partij gewerkt heeft zonder de daartoe vereiste machtiging en dat zij niet in het bezit is van een arbeids- of beroepskaart steun vinden in het administratief dossier. De beoordeling van een bedreiging voor de openbare orde rust aldus niet louter op het eenvoudig afwezig zijn van een arbeidskaart en het eventueel opstellen van een proces-verbaal, doch eveneens op de vaststelling dat de verzoekende partij werkte zonder de daartoe vereiste machtiging, vaststelling die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, met name het administratief verslag zwartwerk van 4 april 2017, waarin verwezen wordt naar een proces-verbaal van de politiezone Aarschot en de bij het administratief verslag – zwartwerk van 4 april 2017 gevoegde verklaring van de werkgever. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij lijkt voor te houden dat de verwerende partij louter op grond van het toekomstig opstellen van een PV oordeelde dat de verzoekende partij de openbare orde schaadt of geacht kan worden deze te kunnen schaden.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij het geheel van de haar tegengeworpen feiten betwist, beperkt zij zich tot het louter ontkennen van deze feiten, doch verduidelijkt niet op welke wijze of om welke redenen de vaststellingen van de gemachtigde foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verzoekende partij toont niet met concrete argumenten aan dat de verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde door in haar situatie een gevaar voor de openbare orde vast te stellen of te oordelen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, gelet op het werken zonder de daartoe vereiste machtiging en het winstgevende karakter van dergelijke feiten.

Waar de verzoekende partij er op wijst dat het inreisverbod een duurtijd van drie jaar heeft, gedurende welke tijd, ondanks de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik dat de beslissing is genomen, het veruitwendigen van verdenking ten aanzien van haar mogelijks elke volgende aanvraag die aan de verwerende partij wordt voorgelegd, aantast, wijst de Raad er nogmaals op dat de afwezigheid van een veroordeling of vervolging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de beoordeling dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden niet in de weg staat. Het vermoeden van onschuld belet niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet met concrete argumenten aantoont dat de verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde door in haar situatie een gevaar voor de

openbare orde vast te stellen of te oordelen dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, gelet op het werken zonder de daartoe vereiste machtiging en het winstgevende karakter van dergelijke feiten. Betreffende de stelling dat het EHRM verduidelijkt heeft dat voor een persoon die vrijspraak verkregen heeft, het respect voor het vermoeden van onschuld vereist dat zij niet langer het voorwerp uitmaakt van enige verdenking door gelijk welke overheid, wijst de Raad er op dat het de verzoekende partij vrij staat om op basis van nieuwe gegevens, zoals een vrijspraak, de opheffing of opschorting van het bestreden inreisverbod te vragen op basis van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

4.9. Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij naar artikel 57 van het Wetboek van Strafvordering en artikel 458 van het Strafwetboek, wijst de Raad er op dat het louter opstellen van een proces-verbaal door een politiedienst geen daad van onderzoek uitmaakt indien het openbaar ministerie hiervan niet werd gevat en het kwestieuze proces-verbaal niet in het kader van een wettig ingesteld opsporingsonderzoek werd opgesteld. Zoals de verzoekende partij ook zelf lijkt aan te geven, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat er sprake is van een opsporingsonderzoek, zodat de verzoekende partij zich niet dienstig op voormelde bepalingen kan beroepen om te betogen dat het niet toegelaten is noch aan de advocaat, noch aan het openbaar ministerie om aan de verwerende partij elementen 'à décharge' van een beschuldigde in illegaal verblijf mee te delen, meer bepaald in de mate dat deze informatie mogelijks raakt aan de rechten van verdediging van andere beschuldigden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat officieel geen enkel onderzoek werd geopend tegen haar en bijgevolg de eventuele elementen van het strafdossier haar onbekend blijven of nog niet bestaan, om reden van afwezigheid van een aanhoudingsmandaat of aanklacht van het openbaar ministerie of in voorkomend geval om reden van het geheim karakter van het onderzoek, wijst de Raad er op dat het feit dat nog geen onderzoek werd geopend tegen haar, geen afbreuk doet aan de feitelijke vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, met name het administratief verslag zwartwerk van 4 april 2017, waarin verwezen wordt naar een proces-verbaal van de politiezone Aarschot en de bij het administratief verslag – zwartwerk van 4 april 2017 gevoegde verklaring van de werkgever. Het administratief verslag – zwartwerk van 4 april 2017 vermeldt het nummer van het proces-verbaal dat werd opgesteld. De verzoekende partij kon aan de hand van de bestreden beslissingen en de gegevens van het administratief dossier van alle elementen kennis nemen die haar zouden toelaten de vaststellingen te weerleggen. Verder kan nog worden opgemerkt dat de betrapping op zwartwerk plaatsvond in haar aanwezigheid, zodat de verzoekende partij in de gelegenheid was de feiten te betwisten.

De verzoekende partij meent dat om alle gegevens van het administratief dossier in rekening te kunnen nemen en te voldoen aan het zorgvuldigheidsbeginsel, de verwerende partij had moeten wachten tot een eventueel onderzoek werd geopend en in voorkomend geval, tot het ogenblik dat het geheim van het onderzoek werd opgeheven ten einde te beoordelen of zij een bedreiging vormt of zou kunnen vormen voor de openbare orde. De Raad herhaalt dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Het feit dat nog geen onderzoek werd geopend doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier. Gelet op het feit dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog geen sprake is van een onderzoek, kan ook geen sprake zijn van een schending van het geheim van het onderzoek. De verzoekende partij meent dat, behalve door schending van het geheim van het onderzoek, de verwerende partij niet voldoende elementen in handen kan hebben, voor het einde van het onderzoek, met het enkel beschikken over een proces-verbaal om te bepalen of de verzoekende partij een gevaar vormt of kan vormen voor de openbare orde en dit op ernstige wijze, doch toont geenszins aan waarom de elementen die blijken uit het administratief dossier, waarbij uit het administratief verslag zwartwerk van 4 april 2017 overigens blijkt dat het gaat om een betrapping op heterdaad, niet voldoende zijn om te oordelen dat de verzoekende partij, gelet op het winstgevend karakter van de feiten, een gevaar voor de openbare orde is of door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad herhaalt dat het louter opstellen van een proces-verbaal door een politiedienst geen daad van onderzoek uitmaakt indien het openbaar ministerie hiervan niet werd gevat en het kwestieuze proces-verbaal niet in het kader van een wettig ingesteld opsporingsonderzoek werd opgesteld.

Een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 57 van het Wetboek van Strafvordering en artikel 458 van het Strafwetboek wordt aannemelijk gemaakt.

4.10. Betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, meer bepaald het principe 'audi alteram partem', benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissingen. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

Zoals blijkt uit de bovenstaande bespreking voert de verzoekende partij geen elementen aan die de vaststellingen in de bestreden beslissingen betreffende het zwartwerk weerleggen of die aantonen dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat zij indien gehoord nog enig concreet, relevant gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregelen (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)). Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij enig relevant en pertinent gegeven betreffende de situatie van de verzoekende partij ten onrechte niet in haar beoordeling heeft betrokken.

Waar zij lijkt voor te houden dat zij geen elementen die toelaten te besluiten dat zij actueel of hypothetisch geen ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, kan aanbrengen, daar noch zij, noch haar advocaat het geheim van het onderzoek wensen te schenden en zich bloot te stellen aan strafrechtelijke sancties, gaat zij er opnieuw aan voorbij dat van een opsporingsonderzoek en bijgevolg van een geheim van het onderzoek, geen sprake is.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de verwerende partij nog bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die haar er had kunnen van weerhouden een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen.

Uit het feit dat de verwerende partij zelf niet overging tot het horen van de verzoekende partij alvorens de bestreden beslissingen te nemen kan in voorliggende zaak niet worden afgeleid dat de bestreden beslissingen door enig gebrek zijn aangetast.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat de verwerende partij, door de verzoekende partij niet te horen en de bestreden beslissingen enkel te nemen op basis van concrete vaststellingen die niet worden weerlegd, de rechten van de verdediging heeft miskend.

Een miskenning van het principe 'audi alteram partem' kan niet worden weerhouden.

4.11. De Raad merkt op dat aangaande de opgeworpen schending van artikel 13 van het EVRM, dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM, maar uit het voorgaande blijkt dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt. Voor het overige stelt de verzoekende partij in haar uiteenzetting betreffende de schending van artikel 13 van het EVRM dat de verplichting van een effectieve beroepsmogelijkheid, indien zij niet is opgelegd door de wetgever doordat geen automatische schorsende werking is toegekend aan een beroep ingediend tegen een beslissing tot weigering van een aanvraag om toelating/machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, aan de verwerende partij oplegt om geen afbreuk te doen aan de effectiviteit van het beroep door een bevel om het grondgebied af te leveren. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag om toelating/machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM heeft ingediend, laat staan dat hieromtrent een beslissing werd genomen waartegen de verzoekende partij een beroep heeft

ingesteld. Voorts laat zij eveneens na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen de artikelen 3 en 8 van het EVRM zouden schenden.

De schending van artikel 13 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.12. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

N. VERMANDER